

Pasqual Maragall.

D UMBERT

SETMANA-SOCIETAT

La flama olímpica arribarà a Catalunya el dia 13 de juny. La primera localitat catalana que la rebrà és Empúries (Alt Empordà). L'Ajuntament d'aquesta vila ha organitzat un seguit d'actes i conferències que culminaran el dia 14 de juny amb l'acomiadament del foc olímpic. Es preveu que l'arribada del foc olímpic serà presenciada en directe per milers de visitants arribats de tot el país. **Pasqual Maragall** obrirà la sèrie d'actes amb una conferència a primers del mes que ve.

Agustí Bassols, conseller de Justícia.

JORDI MOREIRA

Barcelona serà netejada de delinqüents abans i durant els Jocs Olímpics amb un sistema de justícia ràpida, complementat amb l'habilitació de 600 noves places penitenciàries. El conseller de Justícia, **Agustí Bassols**, ha anunciat que aquests centenars de noves places s'obtiniran perquè la Generalitat disposarà de dos edificis, fora de Barcelona, que seran habilitats com a centres penitenciaris i que actuaran de presons olímpiques, com si diguéssim. Bassols ha declarat que, d'aquesta manera, la Generalitat tindrà els mitjans necessaris per a albergar "aquelles persones que hagin de ser retirades de la circulació per decisió dels jutges". Amb aquesta finalitat s'han creat quatre jutjats olímpics nous que impartiran justícia en deu dies. Ningú no ha explicat què se'n farà, dels presos olímpics, una vegada acabats els Jocs.

Comdemnen un maulet no incorporat a la PSS a quatre mesos de presó mentre creix la por a la mili

El judici a un independentista militant de Catalunya Lliure, Ferran Navarro, per la seua no-incorporació al servei civil substitutori va despertar a València una gran expectació. La denúncia, realitzada pel responsable a l'Ajuntament de València, acusava Ferran de no haver acudit a les dependències de la Universitat Popular per tal de prestar el servei. En un principi l'acusació era d'insubmissió, concepte pel qual hi ha previstes penes d'un mínim de dos anys i quatre mesos. En aquest punt l'advocat defensor, Josep Maria Laullón va declarar que Ferran Navarro no havia afirmat que es negava a la prestació sinó que, senzillament, no hi havia acudit. Això va fer que la fiscal es replantejara el cas i va negociar amb l'acusat i el seu advocat la reducció a quatre mesos i un dia, en considerar el delictu com a delictu menor. Així doncs, Ferran Navarro no entrarà en presó.

"Jo no he estat mai un insubmís", declarava. "Trobe que qual-sevol judici a un jove català per aquesta causa és totalment negatiu", va afegir. Ferran pertany també al grup Maulets i al Gremi de Dolçainers, associacions que oferiren el seu suport, de la mateixa manera que l'Associació Cultural Jaume I, el sindicat independentista COS, la Colla de Diables de Benimaçlet o l'Assemblea de Veïns de Benimaçlet. Després del judici, Ferran, bastant afectat, va afegir: "Dins de les matisacions que he fet, realment estic content de la pena, ja que no vaig a presó". El judici va reunir un bon grapat de persones entre les quals hi havia companys de Catalunya Lliure i Maulets, membres del MOC (Moviment per a l'Objecció de Consciència) i també gran nombre d'estudiants vinguts d'instituts valencians.

El mètode utilitzat per Josep Maria Laullón és diferent al que fan servir correntment els grups d'objecció. "El MOC recomana com a mesura de pressió acceptar la condició d'insubmís. Seguint el nostre sistema el jove no va a presó i tampoc no fa el servei. Es persegueix el mateix que feien els objectors durant el franquisme". Sobre la possibilitat de tornar a ser cridat per l'Ajuntament,

Ferran Navarro, maulet jutjat per no incorporació.

RAFA GIL

Laullón va ser prou explícit: "Seria un cas de mala llet, hi ha molts joves esperant destinació a tot el país i és estrany que incidisquen en Ferran. En última instància ens hi oposarem i arribarem al Constitucional si fa falta". Aquest judici és el primer que es fa a un insubmís al País Valencià, encara que hi ha dos més previstos per al 17 de febrer i 13 d'abril d'enguany. Segons Emili Sánchez, secretari de Joventut de Comissions Obreres, aquests judicis són "un càstig selectiu, perquè serveix d'exemple dissuasori, perquè empresonar 3.000 insubmisos seria un veritable problema per al govern". En efecte, l'objecció i el servei militar han esdevingut dos problemes importants per al govern, agreujats, a més, pels darrers accidents registrats per joves reclutes. Un soldat mort d'un tret "accidental", dos més morts per un company, un altre que es crema com un "bonze", un suïcidi... és el dramàtic panorama que el començament d'any ens ha atorgat des de la, ja totalment desprestigiada, institució militar.

La primera mort registrada va ser a Maó, on un jove de Gandia resultava mort per un tret d'un company disparat accidentalment. Les circumstàncies són bastant boiroses ja que, teòricament, les armes han d'estar carregades amb una primera bala de salva per a evitar aquest tipus de fets. La segona notícia va ser més colpidora: dos joves van ser assassinats mentre dormien per un altre recluta que cridava "ja n'es-

tic fart!". En aquest cas el soldat va canviar els cartutxos del fusell i va anar a "produir un en-surt" als seus companys, que solien fer-li bromes. El test psicotècnic no li desaconsellava els serveis d'armes però li recomanava un destí tranquil. El caporal cremat en un quarter de Bétera ho va fer sense motiu aparent, encara que la seua família ha obert una investigació perquè sospiten que va ser víctima d'una patenta. Per últim un altre caporal es va suïcidar a la unitat de ferrocarrils de València disparant-se amb un fusell d'assalt Cetme no sense cridar-li al sargent de guàrdia un explícit "¡Estic fins a la polla!".

Aquestes morts i accidents han vingut a reforçar l'opinió radicalment contrària de l'opinió pública respecte al servei militar obligatori. La por, a més a més, ha anat augmentat i les demandes d'objecció creixen de la mateixa manera que les denúncies i consultes a l'Oficina de Defensa del Soldat. Segons Luis Gil Orozco, director de l'oficina a la ciutat de València el servei militar espanyol encapçala els índexs de sinistres a Europa. Són 180 morts anuals, que produeixen una mitjana d'una mort cada tres dies. A aquesta xifra caldria afegir els ferits, greus i lleus, i aquelles morts que s'amaguen des del Ministeri de Defensa. "Falsegen les dades", va declarar Gil Orozco a un diari valencià. Amb l'Oficina de Defensa del Soldat col·laboren, fins i tot, alguns militars professionals, conscients de l'estructura obsoleta del servei militar, però prefereixen estar en l'anonimat. Els moviments d'objecció han criticat durament aquests successos lamentables, i a més han insistit en la poca transparència informativa dels organismes militars.

El debat es va obrir també amb la reforma de la llei del servei militar, però aquesta ha demostrat que no pot solucionar cap tipus de problema. L'aspecte més cridaner és la reducció a nou mesos del servei però encara falta modernitzar, no sols el material que utilitzen els reclutes, sinó també les jerarquies i el mateix esperit de la mili.

Xavier Mínguez